ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **L. Z.**, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2015, č. j. KUOK 101641/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 26. 9. 2017, č. j. 65 A 4/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šumperk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 7. 2015, č. j MUSP 62636/2015, kterým byly zamítnuty námitky stěžovatelky proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, a provedený záznam bodů byl potvrzen.

[2] Krajský soud uvedl, že stěžovatelka obecně vyjmenovala možné případy, ve kterých nelze hovořit o způsobilosti podkladu pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Napadla konkrétním způsobem pět pokutových bloků, z čehož však pouze jeden z nich, a to blok série FC/2013 C0274801, byl předmětem napadených správních rozhodnutí. O ostatních blocích rozhodl žalovaný jiným rozhodnutím, a to rozhodnutím ze dne 26. 3. 2015, č. j. KUOK 29808/2015, proto se soud námitkami proti ostatním pokutovým blokům vůbec nezabýval.

[3] Ohledně dotčeného pokutového bloku soud podrobně zkoumal jeho náležitosti vyžadované právními předpisy a judikaturou. Dospěl k závěru, že splňuje všechny požadavky, aby se mohl stát podkladem pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Zkoumal údaje na něm obsažené, tj. specifikaci jednání „rychlost v obci 70/93/90“, dále místo, den i čas spáchání přestupku „9. 4. 2014, 9:17 hod, Olomouc – ul. Pražská“ a určení zákonného ustanovení, které svým jednáním porušila „125c/1f3“). Z uvedených údajů je patrné, jakého jednání se stěžovatelka dopustila a kde a kdy přestupek spáchala.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku. Ve velké části opakuje námitky uplatněné v odvolání ve správním řízení.

[5] Krajský soud pochybil tím, že „převzal chybný názor žalovaného“, aniž by se sám vyjádřil k její námitce, že žalovaný se odklonil od ustálené rozhodovací praxe a odklon neodůvodnil. Tu dokládala rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. V těchto věcech totiž uvedený správní orgán kriticky hodnotil „kvalitu provedení jednotlivých rozhodnutí“ a dovodil, že určité pokutové bloky nejsou způsobilým podkladem pro záznam v bodovém hodnocení řidiče.

[6] Dále krajskému soudu vytýká nesprávné právní posouzení věci, protože podklady, které použily správní orgány pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jsou nezpůsobilými pro provedení záznamu těchto bodů.

[7] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Napadený rozsudek je správný a vydaný v souladu se zákonem. Stěžovatelka opakuje argumentaci uplatněnou v žalobě, na kterou již krajský soud reagoval. Ani tvrzená ustálená rozhodovací praxe správních orgánů neexistuje, odlišný postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ji nemůže založit.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70) vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatelky, aby

v kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti většinou jen zopakovala námitky uplatněné v žalobě, resp. ve správním řízení, aniž by konkrétně reagovala na závěry krajského soudu nebo s nimi polemizovala. Prakticky se zaměřila jen na výtky vůči postupu správních orgánů. Její argumentace se tak v podstatné části míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[11] K takové procesní obraně se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, v němž judikoval, že „[k]*asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu*“ (podtržení přidáno).

[12] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí. Směřují-li kasační důvody proti postupu ve správním řízení či výlučně proti správnímu rozhodnutí, a nikoliv proti závěrům krajského soudu, opírá se kasační stížnost jen o „jiné důvody“ než důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Jestliže stěžovatelka v kasační stížnosti bez dalšího mechanicky opakuje již uplatněné námitky, pomíjí věcné posouzení krajského soudu. Tento deficit je zřejmý u většiny kasačních námitek. I přes tuto skutečnost však není zcela znemožněna projednatelnost kasační stížnosti, protože dvě kasační námitky proti závěrům krajského soudu skutečně brojí.

[13] Stěžovatelka krajskému soudu v obecné rovině vytýká nesprávné právní posouzení ohledně podkladů, z nichž správní orgány vycházely. Fakticky se jedná o jeden pokutový blok (viz odstavec [2] výše). Ze stran 6 až 9 napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud se informacemi obsaženými na pokutovém bloku důkladně zabýval, porovnal je s judikatorními zásadami pro kvalitu informací na pokutových blocích, a konstatoval, že splňuje veškeré zákonné náležitosti. I zkratkovité formulace typu „rychlost v obci 70/93/90“ doplněné odkazem na příslušné ustanovení zákona jsou dostatečně určité, aby přestupek překročení maximální povolení rychlosti nemohl být zaměněn s jiným. To samé platí i o údajně nedostatečné specifikaci zákonné povinnosti, kterou stěžovatelka porušila (např. zkratka „§125c/1f3“ zcela jasně znamená „§ 125c odst. 1 písm. f bod 3“).

[14] Za polemiku se závěry krajského soudu lze označit i argument stěžovatelky v části III kasační stížnosti, že „je nemyslitelné, aby soud rozhodující o žalobě převzal chybný názor žalovaného“, že při rozhodování správních orgánů nebyla neporušena zásada legitimního očekávání. Současně uvádí, že žalovaný se dostatečně nevyjádřil, z jakého

důvodu se odklonil od ustálené rozhodovací praxe. *De facto* tedy namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[15] Nepřezkoumatelnost je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[16] Napadený rozsudek odpovídá požadavkům Nejvyššího správního soudu na přezkoumatelnost (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil.

[17] Krajský soud na stranách 5 až 6 napadeného rozsudku dostatečně ozřejmil, z jakého důvodu je přesvědčen, že nedošlo k tvrzenému pochybení žalovaného, které mělo spočívat v nevypořádání se s předloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Správně uvedl, že žalovaný se s tímto neopomněl vypořádat. Na straně 4 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvádí, že nebylo zjištěno, že by správní orgán I. stupně svým postupem porušoval zásadu legitimního očekávání (viz § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), která byla podle stěžovatelky porušena odlišným postupem oproti shora uvedeným rozhodnutím. Ani skutečnost, že se krajský soud se závěry žalovaného ztotožnil, sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozsudku nezakládá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130).

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s., posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu